

HỒI THỨ SÁU MƯỜI CHÍN TÁI NGỘ TRONG KỶ LẠ

Dương Qua núp trên cây nghe Quách Phù thở dài não ruột. Chàng thâm trách:

- Mi mà buồn bực gì nữa? Mi đã chặt mất của ta một cánh tay, thì ta có quyền chặt lại cánh tay của mi, nhưng vì ta là nam tử không đi đánh với gái hư. Nếu bây giờ ta xuống đánh mi thật dễ như trở bàn tay, nhưng không đúng hành vi của một kẻ đại trượng phu.

Chàng ngồi trầm ngâm một lúc, nảy ra một ý:

- Hay! Để mình la to lên, cho Quách bá phụ nghe tiếng mà thôi. Ông ta là một vị Thái sơn Bắc đẩu trong võ lâm, mình hạ ông ta trước, rồi hãy trị con nhỏ này. Làm việc kinh khủng như vậy thì ai dám chê mình?

ý niệm này vừa thoáng qua, thì chàng đổi ý:

- Nhưng võ công của Quách bá phụ đến mức tinh vi trác tuyệt, mình dễ gì thắng nổi ông ta? Nhưng chẳng lẽ mình bỏ qua mối thù này sao?

Chàng sờ vào cánh tay bị cụt, máu nóng sôi sùng sục, vừa toan nhảy xuống báo hận cừu, bỗng nghe có tiếng chân người đi thình thịch. Tiếng chân bước tới thật vững vàng, chính là Quách Tĩnh. Ông đi tới phòng con gái của ông, đưa ngón tay búng nhẹ nhàng vào cửa, rồi nói:

- Phù nhi, con đã ngủ chưa?

Quách Phù ở trong phòng, giọng run run nói:

- Dạ, cha... Cha đến tìm con?

Dương Qua giật mình, thâm lo:

- Không lẽ Quách bá phụ đã biết mình đến đây mà tới che chở cho nàng?

Quách Tĩnh "ừ" một tiếng, Quách Phù mở cửa phòng, đưa mắt nhìn cha nàng một cái, rồi vội cúi đầu xuống. Quách Tĩnh khép kín cửa lại ngồi trên ghế nghiêm nghị nhìn vẻ mặt khác lạ của Quách Phù, rồi điềm nhiên hỏi:

- Phù nhi! mấy hôm nay con đi đâu?

Quách Phù e ngại trả lời:

- Thưa cha!... Con... Con đã thương Dương đại ca, sợ cha quở phạt, nên con...

Quách Tĩnh nói:

- Nên con đi ra ngoài để lánh mặt cha ít ngày phải không?

Quách Phù đứng khoanh tay, đôi môi mím chặt khe khẽ gật đầu. Quách Tĩnh nói tiếp:

- Con định con giận của cha đã nguôi rồi mới trở về đây hả?

Quách Phù gật đầu, bỗng nhiên chồm vào lòng ông van lơn:

- Cha ơi! cha còn giận con không?

Quách Tĩnh đưa tay vuốt tóc con gái, thấp giọng nói:

- Cha không giận con. Mà từ nay cũng không bao giờ giận con. Nhưng cha chỉ đau lòng vì con mà thôi.

Quách Phù gào lên một tiếng "cha" rồi dụi đầu vào lòng Quách Tĩnh, khóc òa lên! Quách Tĩnh đưa mắt nhìn trần nhà, chờ đến lúc tiếng khóc của con gái ông dịu đi, mới nói:

- Tổ phụ Dương Qua là ông Dương thiết Tâm, cùng với ông nội con xem nhau như tình cốt nhục, còn cha nó với cha con, cũng là anh em kết nghĩa thâm giao, những việc này con đều biết chứ?

Quách Phù "Dạ" một tiếng. Quách Tĩnh nói tiếp:

- Thằng Dương Qua tuy có tánh hơi ương ngạnh, nhưng lại cô một tấm lòng nghĩa hiệp, bao nhiêu lần xả thân cứu mạng của cha, mẹ con. Dương Qua tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đã liều thân vì nước, vì dân nên lập những công lao to tát. Việc này con cũng đã biết chứ?

Quách Phù nghe giọng nói của cha nàng quá nghiêm khắc, nên không dám nói một lời nào. Quách Tĩnh đứng dậy, nói:

- Còn việc này con chưa biết, nên cha phải nói để con rõ: Dương Khang là thân phụ của Dương Qua, ông ta là nghĩa huynh của cha. Nhưng khi xưa đức hạnh ông ta không tốt mà cha khuyên giải mãi không được, nên chung quy đưa đến hậu quả là ông ta phải chết thê thảm ở miếu Vương thiết Thương tại Gia Hưng. Trong cái chết của Dương Khang tuy không phải mẹ con ám hại, nhưng cũng tại mẹ con. Như thế họ Quách nhà mình đã phụ nhà họ Dương quá nhiều rồi.

Dương Qua nghe mấy tiếng "chết thê thảm ở miếu Vương thiết Thương" thì rùng mình. Đây là lần thứ nhất chàng mới biết được nơi bỏ mạng của thân phụ, cừu hận ấy đang vùi sâu trong cõi lòng, bây giờ bất giác lại bốc cháy. Lại nghe Quách Tĩnh nói tiếp:

- Nên từ lâu cha đã có ý định gả con cho thằng Dương Qua để bù đắp lại lỗi lầm của gia đình mình, nhưng không ngờ con... ôi thôi!

Quách Phù tìm lời biện bạch:

- Cha ơi! Nhưng tại Dương Qua đã đoạt em gái con rồi dùng những lời nói ngạo mạn phỉ báng con. Tuy giữa họ nhà mình với nhà họ Dương có nhiều mối liên quan mật thiết, nhưng không lẽ vì thế mà con phải chịu sự hiếp đáp của nó, lại không có chút quyền phản kháng?

Quách Tĩnh đứng phắt dậy, quát lớn:

- Rõ ràng mày đã chặt mất cánh tay của nó, mà sao lại nói nó hiệp đáp? Thanh kiếm ấy đâu?

Quách Phù không dám nói nữa, đưa tay vào dưới gối rút thanh Tử vi kiếm ra đưa cho Quách Tĩnh. Ông vạt nhẹ một cái, thanh kiếm liền phát ra những tiếng vo vo, điềm nhiên nói:

- Phù nhi, người sống trong trời đất, làm việc gì đừng để thẹn với lòng! Ta tuy nghiêm khắc, nhưng lòng thương con cũng không kém gì mẹ con.

Nói đến những tiếng sau cùng, giọng ông lại ôn tồn vô cùng. Quách Phù khe khẽ nói:

- Con biết cha nghiêm khắc để răn dạy con, chứ nào con có dám hờn trách?

Quách Tĩnh đành thếp nói:

- Tốt lắm! Con đưa cánh tay mặt ra đây. Con đã chặt mất một cánh tay của nó thì cha phải chặt một cánh tay của con. Cha của con xưa nay cương trực, không thể che chở con để cho anh hùng trong thiên hạ chê cười.

Quách Phù đoán biết lần này không thể tránh khỏi sự quở phạt của cha nàng, nhưng không ngờ phải bị hình phạt chặt tay, nên mặt mày biến sắc gào lớn:

- Cha ơi! Cha!

Mặt Quách Tĩnh đây vẻ cương quyết, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt con gái:

Dương Qua không thể ngờ được Quách Tĩnh lại trọng nghĩa đến mức này. Chàng nhìn sự cương trực ấy, trong lòng thâm phục vô cùng.

Chỉ thấy ông ta vung kiếm lên, rồi chém mạnh xuống cánh tay Quách Phù. Bất thình lình nghe "vù" một tiếng, một người từ cửa sổ bay vào, thân pháp lạnh lẽo thường. Người chưa tới mà gậy đã lao tới trước, rồi nhanh như chớp phong tỏa ngay nhất kiếm của Quách Tĩnh.

Người này không ai khác hơn là Hoàng Dung. Bà không hề mở miệng nói một lời nào, chỉ nghe "soạt soạt soạt" ba tiếng liên tiếp. Đó là ba đòn tuyệt tác trong "Côn pháp đánh chó". Quách Tĩnh vì không hề để ý, hơn nữa côn pháp của Hoàng Dung quá tinh vi nên bị ép lui lại hai bước. Hoàng Dung nóng lòng la lên hối hả:

- Phù nhi, hãy mau trốn đi!

Quách Phù như kẻ mất hồn, đột ngột được gặp mẹ nàng che chở bảo đi ra ngoài, mà nàng vẫn đứng tần ngần ở đó. Hoàng Dung tay trái bồng Quách phá Lỗ, tay mặt vung gậy tới cuốn vào áo con gái rồi kéo thẳng nàng ra ngoài cửa, miệng bảo:

- Con hãy mau trở về Đào Hoa đảo, mời Kha công công đến đây để khuyên giải cha con mới được.

Kế đó, Hoàng Dung nhanh như cắt xoay gậy lại dùng "Đả cầu bồng pháp", cản không cho Quách Tĩnh bước ra cửa, miệng vẫn quát:

- Đi mau mau đi! Tiểu hồng mã đã sẵn sàng ngoài cửa.

Việc này Hoàng Dung đoán được tính chồng bà quá cương trực, rất trọng nghĩa có thể hy sinh tình máu mủ. Bà biết con gái lần này không thể tránh được hình phạt, bèn sai gia nhân sửa soạn hành lý, và dắt tiểu hồng mã chờ sẵn ngoài cửa. Hễ bà cầu xin chồng may ra được là phúc lớn, bằng không sẽ đưa con gái trốn thoát lẹ làng.

Trong cơn giận dữ của chồng bà đành cho con gái thân yêu của bà xa vắng một thời gian, để đến khi nào tìm được cách khuyên giải Quách Tĩnh, bà sẽ đem con gái về đoàn tụ. Hoàng Dung cãi lớn với Quách Tĩnh trong phòng ngủ một hồi, thấy sắc mặt của chồng hầm hầm đi về phòng con gái, lòng bà đoán biết dữ nhiều lành ít, nên tiếp theo chân. Đến vừa đúng lúc chồng bà đang vung gươm chặt tay con gái, để tra tội đã chặt tay của Dương Qua. Hoàng Dung kịp thời tung gậy ra đỡ được nhát kiếm, cứu con gái thoát nạn.

Sự thật nếu so võ công thì Hoàng Dung không thể cản được Quách Tĩnh. nhưng xưa nay Quách Tĩnh có tính nhịn vợ, lại thấy trên tay bà bông con nhỏ, nên không nỡ ra tay, cũng nhờ một giây chần chờ ấy mà Quách Phù đã chạy đến vườn hoa.

Dương Qua vẫn ngồi yên trên cây mộc tất hoa, theo dõi tình cảnh lạ thường. Đến lúc Quách Phù bị Hoàng Dung đẩy ra cửa. Nếu chàng cố ý đưa kiếm chém xuống thì nàng làm sao tránh khỏi. Nhưng chàng nghĩ lại

thấy gia đình họ Quách cãi nhau đến náo động trong Quách phủ cũng vì công việc của chàng, như vậy chàng không muốn thừa lúc người ta lâm nguy, mà ra tay một cách quá hèn hạ.

Quách Tĩnh bấy giờ đứng dựa vào thành, hết đường tiến lui nữa rồi. Hoàng Dung bỗng bảo lớn:

- Anh bông nó đây!

Bà ném ngay Quách phá Lỗ về phía chồng. Quách Tĩnh vội đưa tay trái hốt lấy con. Hoàng Dung buông thẳng gậy tre xuống đất, bước tới trước mặt chồng, nhỏ nhẹ nói:

- Anh Tĩnh! anh tha tội cho Phù nhi một lần nhé!

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Em Dung, lòng anh đâu phải không thương con? Nhưng nó đã gây nên việc tàn nhẫn như vậy nếu không trừng trị, thì mình làm sao yên lòng được? Còn thằng Dương Qua mất một cánh tay, chẳng ai coi sóc gì cả không biết giờ này sống chết thế nào?

Dương Qua nghe lời nói chân thành như vậy, biết rõ Quách bá phụ vẫn hằng thương nhớ đến chàng, nên bất giác động lòng cảm mến, lệ trào khóe mắt.

Hoàng Dung nói:

- Chúng ta cũng đã tìm kiếm khắp nơi, mà vẫn chưa thấy tông tích nó. Nếu có xảy ra điều gì bất trắc mình đã nghe thấy thiên hạ đồn đại rồi. Nhưng võ công của Qua nhi đâu có kém gì của chúng mình. Dẫu có bị trọng thương như vậy, chắc cũng không thể

thiệt mạng đâu.

Quách Tĩnh nói:

- Hay lắm! Để anh đi gọi Phù nhi trở về.

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Nó đã cưới tiểu hồng mã đi cách xa rồi, làm cách nào kêu lại được?

Quách Tĩnh nói:

- Trong lúc đêm khuya, không có lệnh tiễn của Lữ đại nhân hay của anh, ai dám mở cửa thành cho nó đi?

Hoàng Dung thờ dài nói:

- Thôi được, tùy anh định liệu.

Quách Tĩnh liền giao đứa bé cho Hoàng Dung, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Em Dung, nếu con mình có mất một cánh tay, tuy phải chịu tàn tật nhưng đó là một phúc lớn cho nó, nếu ăn năn hối...

Hoàng Dung không để cho chồng nói hết câu, đã gạt đầu nói:

- Anh nói rất phải!

Bà đưa tay ấm đứa bé trên tay chồng. Nhưng bàn tay mặt của Hoàng Dung đã lẹ làng đưa thẳng vào nách Quách Tĩnh, sử dụng ngón tuyệt kỹ gia truyền "Lưu hoa phát huyết" đồng thời phết vào huyết "uyển dịch" bên tả và huyết "kinh môn" bên hữu, hai huyết này đều nằm hai bên nách, nếu Hoàng Dung không dụng kế, thì đâu có thể thành công?

Quách Tĩnh trong lúc vô tình đã bị vợ điểm huyết đạo bí quyết, nên thúc thủ vô phương, toàn thân mềm nhũn, ngã lăn xuống giường, không cử động được. Sự thực kể này Hoàng Dung đã định ý trước khi giao đứa nhỏ cho Quách Tĩnh, nên bà hành động rất thần diệu.

Hoàng Dung bồng con lên, rồi lấy gối chêm đầu cho chồng nằm một cách thoải mái. Đoạn nàng thò tay vào túi chồng lấy ra một lệnh tiễn.

Quách Tĩnh đôi mắt mở thao láo nhìn mọi cử chỉ của vợ, nhưng không còn phương thế nào kháng cự được.

Hoàng Dung đặt con nằm trên mình chồng, kéo chăn đắp lại cho hai cha con Quách phá Lỗ, miệng khẽ nói:

- Anh Tĩnh, hôm nay em xin chịu đắc tội một lần, để em đưa Phù nhi ra khỏi thành rồi trở về làm ít món ăn ngon, dâng ba ly để tạ tội, có được không?

Quách Tĩnh nghe qua, thấy vợ mình đã là mẹ ba đứa con, mà vẫn còn vẻ đùa cợt như mọi năm xưa. Hoàng Dung đôi môi mỉm cười, chân bước nhanh ra cửa, trong lúc đó lòng Quách Tĩnh lữ khóc lữ cười.

Hoàng Dung vốn tánh cương con, nên nhận thấy Quách Phù một mình trở về đảo Đào Hoa, với sắc đẹp hiếm có ấy, sợ đi đường khó tránh khỏi lũ háo sắc. Bà vội trở về phòng ngủ lấy chiếc "Giáp nữ trụ" dùng lụa gói lại, kẹp vào nách, rồi lẹ làng tiến nhanh ra cửa thành.

Hoàng Dung tuy mới sanh chưa đầy một tháng, nhưng vì từ nhỏ đã luyện nội công, nên sức khỏe sớm bình phục. Bà giở môn khinh công lao mình vun vút. Trong nháy mắt bà đã đến cửa Nam thành, thấy Quách Phù đang ngồi trên lưng tiểu hồng mã, lớn tiếng gây gổ với viên tướng thủ thành.

Tướng thủ thành lễ độ nói:

- Xin cô nương ở lại, không được đi, vì trong đêm tối, không có lệnh tiễn mà mở cửa thành, sẽ bị tội bêu đầu.

Hoàng Dung cầm lệnh tiễn bước tới nói:

- Đây lệnh tiễn của Lữ đại nhân, ông hãy nghiệm coi đúng không.

Viên tướng thủ thành thấy Quách phu nhân đích thân đến, lại thấy lệnh tiễn là thật, bèn đi mở cửa thành, và dẫn tới một con ngựa, hỏi:

- Xin Quách phu nhân nếu thấy cần, thì dùng ngựa của tiểu tướng để đỡ bước.

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm, vậy xin ông cho tôi tạm mượn.

Quách Phù thấy mẹ nàng tới, mừng rỡ vô cùng. Hai mẹ con cưỡi ngựa song song ra thành. Hai người kề vai cho ngựa phi về hướng Nam. Hoàng Dung không nỡ rời xa con gái, nên đưa đi đã xa mà vẫn đi mãi. Phía Nam thành Tương Dương nhờ có trọng trấn, Bình chương, chưa bị quân Mông Cổ dày xéo nên dân được an cư như cũ. Mẹ con Hoàng Dung đi được hai mươi dặm, trời đã hửng sáng, tới một thị trấn nhỏ, các cửa hàng mở cửa buôn bán. Hoàng Dung nói:

- Phù nhi! Mình vào tiệm ăn cho đỡ lòng, rồi mẹ phải trở về!

Quách Phù ứa lệ gạt đầu, lòng hối hận vô cùng:

- Thật ra vì cơn nóng giận điên cuồng, mình đã chặt tay Dương Qua, cho đến ngày nay phải cốt nhục chia lìa. Rồi đây mình phải trở về đảo Đào Hoa, sống chung với ông lão đui mù, trong những ngày buồn tẻ sắp tới, không biết làm sao sống cho được? Hai người bước vào tiệm ăn, gọi một tô thịt bò cùng bánh mì, nhưng trong giờ phút chia ly kẻ gân, ai cũng không lòng dạ nào nuốt cho trôi.

Hoàng Dung đưa bộ "giáp nữ trụ" cho con gái bảo:

- Phù nhi! Con tới khách điểm mặc áo này vào mình, để đề phòng việc bất trắc dọc đường.

Mắt nhìn con gái đang cúi đầu vâng lời, lòng bà đau như cắt, đôi mắt đỏ hoe, cái vẻ liếng thoảng ngây thơ khi xưa đều mất cả.

Chợt thấy đầu đường phía Tây có một gian hàng bán trái cây, có những trái bôm đồ tươi, bà thăm nghĩ:

- À! Mình mua vài trái cho Phù nhi dọc đường ăn đỡ sức.

Nghĩ xong, bà quay qua nói với Quách Phù:

- Phù nhi, con hãy ráng ăn thêm vài miếng cho đỡ lòng. Trong tình thế loạn lạc này, dọc đường khó mua món ăn. Thôi con ngồi đây, để mẹ đi mua thêm ít trái cây. Bà vội bước tới gian hàng bán trái cây cách xa tiệm ăn hơn mười căn phố. Hoàng Dung lựa hơn mười quả bôm, trong lúc trả tiền, bỗng có giọng lạnh lạnh của một người thiếu phụ nói:

- Bà hàng, để cho tôi hai chục cân gạo, một cân muối và dồn tất cả vào cái túi này. Hoàng Dung khẽ liếc mắt nhìn qua, thấy đó là một đạo cô áo vàng, tay mặt đang cầm tiền trả, tay trái bồng một đứa bé. Đứa bé mặc bộ đồ lụa đỏ, trước ngực có thêu một con ngựa nhỏ, đúng là bộ áo của Hoàng Dung đã tự tay may cho Quách Tường. Thấy thế, Hoàng Dung bỗng nhiên rung động cả lòng, những quả bôm trên tay đều rơi trở lại trong giỏ hàng, linh tính báo cho bà biết, đứa bé này không ai khác hơn là Quách Tường. Còn đạo cô kia chính là Xích luyện tiên tử Lý Mạc Thu. Hoàng Dung chưa gặp mặt, hay giao đấu với nữ ma đầu này nhưng thấy trên lưng hấn có giắt phát trần, mắt bị mù một con. Tướng mạo và lối trang phục này bà đoán đích là Lý Mạc Thu. Hoàng Dung vừa mừng vừa sợ bất giác ứa lệ. Còn gã bán trái cây thấy Hoàng Dung đưa tiền mà không lấy trái cây lòng kinh ngạc trần trối nhìn.

Lý Mạc Thu trả tiền xong, đón lấy túi gạo, lẹ làng bước đi ra trấn. Hoàng Dung toan xoay mình đuổi theo, mà gã bán bàng cứ lựa những quả bôm chín đồ tươi đưa lên. Hoàng Dung thuận tay luôn vào túi áo vài trái, miệng bảo:

- Thôi đủ rồi!

Bà liền cất bước đuổi theo Lý Mạc Thu. Vì thời cơ cấp bách nên bà không kịp trở lại cho Quách Phù hay. Bà chỉ thăm nghĩ:

- Tường nhi đã lọt vào tay một người hiểm độc như vậy, nếu mình cường đoạt, chắc nguy đến tánh mạng của con.

Bà nhìn thấy Lý Mạc Thu đi thẳng về hướng Tây, bèn lặng lẽ theo sau, lòng lại nghĩ:

- Hấn là sư bá của Qua nhi. Tuy nghe nói họ không ưa nhau, nhưng Phù nhi đã chặt mất cánh tay của Qua nhi, thì Quách gia này nay lại thêm một mối thâm thù với phái Cổ mộ. Nếu Qua nhi cùng Long cô nương đều đợi ở đằng trước, mình một mà địch họ ba chắc khó thắng, phải sớm ra tay mới đạt được kết quả.

Thấy Lý Mạc Thu đã rẽ về hướng Nam, đi vào một khu rừng bà bèn giở khinh công phi thân lướt nhanh như chiếc tên lìa ná, bay vòng qua đám rừng, chặn đầu Lý Mạc Thu. Lý Mạc Thu bỗng thấy trước mặt hiện ra một thiếu phụ đẹp đẽ liền dừng bước lại. Hoàng Dung tươi cười nói:

- Xin chào đạo cô, nếu tôi đoán không lầm thì đạo cô chắc là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Thu, nếu quả vậy thì thật hân hạnh.

Lý Mạc Thu thấy thân pháp đối phương hiện ra trong những bước thật vững vàng, biết không phải hạng tầm thường, lại thấy bên hông giắt chiếc gậy tre xanh biếc, thâm hiểu bèn lễ phép thi lễ:

- Tiểu muội hàng ngưỡng mộ đại danh của Quách phu nhân, hôm nay mới được thấy phu nhân thật là vạn hạnh.

Trong làng võ hiệp này, kẻ nào cao thủ của phái nữ thì chỉ có danh tiếng Hoàng Dung và Lý Mạc Thu vang dậy nhất, còn Tôn bất Nhị tuy thành danh sớm nhưng võ công đâu có bằng hai người này, còn Tiểu long Nữ thì tuổi còn nhỏ nên chưa có oai danh gì.

Hoàng Dung là con ruột "Đông tà" Hoàng dục sư, làm vợ của đại hiệp Quách Tĩnh, còn đích thân lại đương kim bang chủ Cái Bang. Lý Mạc Thu chỉ có ba môn tuyệt kỹ vang danh trong thiên hạ là cây "phất trần", "Ngân châm", "Ngũ độc thần chưởng". Bây giờ hai bên gặp nhau đều kinh lạ.

Hoàng Dung cười nói:

- Lý đạo cô là bậc thành danh, sao lại nói những lời khách sáo như thế?

Lý Mạc Thu khiêm nhượng nói:

- Quách phu nhân là bang chủ của Cái Bang, tiểu muội xưa nay ngưỡng mộ vô cùng.

Hai người khách sáo nhau một hồi, Hoàng Dung nói:

- Đứa bé trong lòng Lý đạo cô dễ thương quá, nhưng chẳng biết con cái nhà ai vậy?

Lý Mạc Thu nói:

- Nói ra thêm hổ ngươi, xin Quách phu nhân đừng cười.

Hoàng Dung nhỏ nhẹ tiếp:

- Xin đạo cô cho biết, chứ tôi đâu dám vô lễ thế.

Miệng nói nhưng lòng bà thâm nghĩ:

- Mình đã nói đến chính đề, nếu không xong thì phải trở mặt rồi mới động thủ sau.

Đang suy nghĩ thì đã nghe Lý Mạc Thu nói:

- Đây là một bất hạnh của phái Cổ Mộ chúng tôi vì tiểu muội vô đức, không biết dạy sư muội, nên chính đứa bé này là con của Long sư muội.

Hoàng Dung lấy làm lạ tự hỏi:

- Long cô nương coi có vẻ đoan trang trinh thực, mà cũng không thấy có thai, sao lại có con? Đứa con gái này rõ là đứa con gái mình, chắc hẳn nói dối như vậy có dụng ý gì đây.

Hoàng Dung nghĩ xong bèn nói:

- Long cô nương là người đoan trang, té ra lại có việc này thật là khó hiểu. Nhưng không biết cha đứa bé là ai vậy?

Lý Mạc Thu nói:

- Cha của nó à? Nói ra lại càng thêm giận, vì chính là Dương Qua đồ đệ của sư muội mới buồn chứ!

Hoàng Dung tuy tánh tình lạnh lùng, muốn mặc nhiên để điều tra nhưng bây giờ nghe nói đôi má cũng đỏ bừng, lòng giận dữ thâm trách:

- Mấy lỗ nói con gái ta là con hoang của Tiểu long Nữ còn có thể kháng bây giờ nói cha nó là Dương Qua, thật là nhục trước mặt ta rồi.

Sắc giận dữ vừa thoáng qua, Hoàng Dung liền lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Trời! Thành Dương Qua như thế thật là hết nói nổi nữa rồi! Nhưng đứa bé này lại thật kháu khỉnh khiến người ta dễ mến, Lý đạo cô đưa tôi bồng nó một tí coi. Nói rồi thò tay vào túi, lấy ra một ít trái cây đưa trước đứa bé, miệng thì đánh lưỡi "chụt chụt" để gọi dọn...

Từ khi đoạt được Quách Tường, mấy ngày liền Lý Mạc Thu ăn trong thâm sơn, hằng ngày chỉ lấy sữa beo cho đứa bé bú. Hắn tuy rất độc, nhưng không phải thiên phú như thế, chỉ vì bị thất bại trên tình đời, sanh buồn chán, thù ghét thế nhân, rồi mới đi đến cái tánh hung dữ để cho thỏa mãn lòng căm giận. Vì vậy trước vẻ mặt xinh xinh, kháu khỉnh của bé Quách Tường đã làm cho Lý Mạc Thu hết lòng thương mến. Tình thương của Lý Mạc Thu đối với bé Quách Tường cũng như tình mẹ thương con, nên có nhiều đêm, Lý Mạc Thu nằm dài nựng bé Quách Tường, nói:

- Dù cho Tiểu long Nữ có mang "Ngọc nữ tâm kinh" đến đổi, thì ta cũng không thể đổi cháu cưng nhất đời ta được!

Bây giờ thấy Hoàng Dung muốn bồng đứa bé này, thì tựa như người mẹ nghe người ta khen con mình vậy, lòng Lý Mạc Thu sung sướng vô cùng, mỉm cười trao đứa bé cho Hoàng Dung.

Hoàng Dung vừa đưa tay sờ đến con mình đã nhoen nụ cười âu yếm. Phải chăng lòng mẹ thương con không trời bể nào bằng? Hơn nữa đối với đứa bé gái này, bà đã ngày đêm mơ tưởng, đau khổ vì sợ nó có mệnh hệ gì mà bây giờ được ấm nó vào lòng, bảo sao không mừng như điên như dại?

Lý Mạc Thu cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, đột nhiên thấy nét mặt khác thường của Hoàng Dung, lòng hoài nghi tự hỏi:

- Nếu hắn chỉ thích trẻ con thì bồng cho vui, sao lại lộ vẻ xúc động như vậy? Chắc có ẩn ý gì?

Nghĩ xong, liền giật đứa bé lại, ấm chặt vào lòng, đôi chân điểm đất, nhảy vọt ra phía sau hơn hai trượng. Chân vừa chấm đất, Lý Mạc Thu toan quát hỏi, thì Hoàng Dung

đã vụt mình tới. Lý Mạc Thu tung chiếc túi trên vai đánh thẳng vào mặt đối phương. Hoàng Dung thấy thế quá mạnh! Hàng triệu hạt muối bay vào dưới chân. Lý Mạc Thu thừa cơ ấy, nhảy lùi ra mấy trượng nữa, vội đưa cánh tay rút phất trần ra, cười khe khẽ nói:

- Quách phu nhân lại muốn giúp Dương Qua để giết con bé này sao?

Chỉ trong giây phút, Hoàng Dung đã nhận rõ thế cuộc, biết đối phương đã nghi ngờ, thì hết phương dùng trí thủ thắng được nên muốn dùng sức để đoạt bèn bình tĩnh nói:

- Tôi thấy đứa bé này dễ thương, muốn nựng nịu một chút mà thôi! Lý đạo cô lại có ý nghĩ như vậy, thì thật là khinh người thái quá!

Lý Mạc Thu nói:

- Quách phu nhân danh vang dội khắp giang hồ, tiểu muội hàng khâm phục hôm nay được thấy tận mắt, quả thật như lời đồn. Nhưng bây giờ tiểu muội có việc riêng, xin cáo biệt.

Sự thật Lý Mạc Thu sợ Quách Tĩnh ở gần đây ra tiếp sức thì không thoát khỏi tai nạn, nên hấn nói xong, bèn xoay mình đi nhanh.

Hoàng Dung tung mình nhảy theo, thân còn ở trên không, mà tay đã rút cây gậy tre, xử quyết chữ "vấn" điểm tới sau lưng Lý Mạc Thu. Lý Mạc Thu vội vung phất trần ra sau gạt ngang chiếc gậy trả lại một đòn. Côn pháp của Hoàng Dung mau lẹ tuyệt luân. Đánh nhau đến sáu hiệp, Lý Mạc Thu phải thủ thế rồi. Sức lực của Mạc Thu không bằng Hoàng Dung, vả lại trong tay ấm một đứa trẻ, nên càng thất thế hơn. Hoàng Dung xoay động thân mình lướt qua, lướt lại lạnh như chớp, múa gậy trúc không tài nào thấy được. Chỉ trong nháy mắt, Lý Mạc Thu đã lâm vào thế bại rõ rệt. Đang lúc yếu thế, Lý Mạc Thu thấy cây gậy trúc của đối phương cố tình tránh xa đứa bé, biết có thể đỡ thân, thầm nghĩ:

- Lúc đang đấu mình ấm đứa bé này rất có lợi cho tánh mạng.

Lý Mạc Thu cười nhạt nói:

- Quách phu nhân muốn khảo sát công lực của tiểu muội, thì núi cao sông dài, ngày gặp nhau còn nhiều, cần gì phải đấu nhau bây giờ? Nếu lỡ tay đả thương đến đứa bé đáng yêu này thì sao?

Hoàng Dung thấy đối phương có ý nhờ con bà yểm hộ, thầm nghĩ: "Không lẽ thật hấn không biết con bé này là con gái mình hay là hấn xảo trá? Mình phải thử hấn coi".

- Cũng vì đứa bé này, tôi đã nhường Lý đạo cô mười mấy thế rồi đấy. Nếu đạo cô không để đứa bé xuống, thì tôi không đảm bảo sự an toàn của nó nữa!

Vừa dứt lời liền đưa gậy điểm vào chân của đối phương. Lý Mạc Thu vội đưa phất trần ra đỡ. Gậy tre của Hoàng Dung không hề chạm vào phất trần, mà đã vụt lên ngực trái của Lý Mạc Thu. Thế này vừa lẹ vừa mạnh, đà còn lại nhằm thẳng vào thân của đứa bé mà điểm tới. Nếu đòn ấy mà đánh trúng, chẳng những Lý Mạc Thu phải bị trọng thương và Quách Tường ắt cũng mất mạng. Cây gậy này Hoàng Dung điều khiển lẹ làng

theo ý muốn. Đầu gậy đã tới sát mình bé Quách Tường. Thấy đòn này rất nguy hiểm, nhưng Hoàng Dung ra tay nặng nhẹ, gần xa, không chút sai chệch Lý Mạc Thu đầu hiểu nổi, chỉ thấy thế quá nguy, vội tránh sang bên hữu thì nghe "soạt" một tiếng là xương trái của hắn đã bị đầu gậy quạt trúng một cái, lão đảo qua một bên, phải bước téo qua hai bước, mới đứng vững. Lý Mạc Thu lại vung phát trần che thân đứa bé, rồi quát to:

- Quách phu nhân! Thật là uổng với hai tiếng nghĩa hiệp của danh dự bà. Bà quyết ra tay sát hại một đứa trẻ thế này, thử hỏi có đê tiện hay không?

Hoàng Dung thấy Lý Mạc Thu giận dữ, nghĩ thầm:

- Hắn cố sức để bảo vệ cho con mình, thì hay lắm!

Hoàng Dung mỉm cười giả cách nói:

- Đứa bé này không phải giống tốt, vậy để nó sống làm gì?

Vừa dứt lời đã tung mình nhảy tới, múa gậy tấn công liên tiếp. Quách Tường lại lâm vào cảnh nguy. Hoàng Dung lòng đau như cắt, thầm nghĩ:

- Con yêu dấu chớ sợ! Mẹ muốn cứu con nên phải ra tay thế này!

Trong lòng tuy thương xót, nhưng bên ngoài dùng thế đánh quá ác độc. Nếu Lý Mạc Thu không cố sức kháng cự, xem ra đòn nào cũng đánh vào bé Quách Tường. Lý Mạc Thu tâm thần không yên đưa phát trần đỡ gạt, miệng quát hỏi:

- Quách phu nhân! Bà muốn gì?

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Kể về nữ anh kiệt trên giang hồ, đời trước chỉ có Ngọc nữ thân kiếm Lâm triều Anh, sau đó là Mai siêu Phong và Tôn bất Nhị. Còn trong đời nay hiện có Lý đạo cô và tôi mà thôi. Hôm nay chúng ta có dịp gặp nhau sao không so tài coi ai cao thấp? Mấy đòn hiểm độc của Hoàng Dung cứ nhằm đánh thẳng vào đứa trẻ, làm cho Lý Mạc Thu tức giận quá. Bây giờ nghe bà ta nói thế, Lý Mạc Thu thầm nghĩ:

- Chồng bà có tới thì ta hơi sợ một chút, chứ bà cũng là một phụ nữ quần thảo không lẽ ta lại sợ hay sao?

Nghĩ thế, nàng "hừ" một tiếng nói:

- Quách phu nhân đã có ý chỉ dạy, thì thật là hân hạnh cho tôi.

Hoàng Dung điềm nhiên nói:

- Lý đạo cô tay bông con, dù cho ai thắng cũng không công bình, vậy hãy ném nó sang một bên, rồi ta hãy cùng nhau so tài.

Lý Mạc Thu cũng thấy tay bông trẻ mà đấu thì khó thắng, còn có thể nguy đến tánh mạng của nó, nên thầm nghĩ:

- Trên giang hồ đều khen vợ chồng Quách Tĩnh nhân nghĩa hơn người. Nhưng mình xem thủ đoạn của bà ta không phải thế. Đã ra tay, thì bà không còn chút dung tình mà còn muốn sát hại đứa bé này nữa mới tàn nhẫn chứ! Được rồi, ta phải cho bà nếm mùi

kim độc cho bỏ tính tàn ác!

Nghĩ như thế, bèn đưa mắt nhìn chung quanh, thấy dưới gốc cây to ở phía đông có một đám cỏ xanh, Lý Mạc Thu đem đứa bé tới để yên trên cỏ, rồi xoay mình lại nói:

- Vậy xin mời Quách phu nhân ra tay trước.

Hoàng Dung trầm nghĩ:

- Võ công của hần không kém mình bao nhiêu. Nếu bây giờ nhảy qua bông con, hần nhảy vào đánh thì mình sẽ nguy mà không khéo sẽ thiệt mạng con nữa. Chi bằng mình đánh ngã nó trước rồi đến ẵm con về là tiện nhất.

Lý Mạc Thu xưa nay có tính độc ác, nên tự suy lòng hần mà đoán cử chỉ kẻ khác. Mạc Thu thấy Hoàng Dung cứ liếc mắt nhìn qua phía đứa trẻ, nên trầm nghĩ:

- Bà ta chắc ý sợ đánh không lại mình, thì sẽ hạ độc thủ giết đứa bé để làm rối tinh thần mình.

Đoán thế, nên Lý Mạc Thu đứng gần Quách Tường không cho đối phương tiến tới được. Cũng trong lúc ấy Hoàng Dung đánh nhiều đòn ác độc mà không dám đánh tận lực sợ nguy hại đến bé Quách Tường. Hoàng Dung nhận thấy thế, trầm tính:

- Xem cử chỉ của nữ ma đầu này, quả thật là quý mệnh Tường nhi của mình. Nếu để hần ở gần con mình thì không thể nào đánh bại hần được. Ý niệm vừa thoáng qua, Hoàng Dung bèn nói:

- Lý đạo cô! võ công của chúng ta không phải tầm thường, nên trong thời gian ngắn khó phân thắng bại. Nhưng trong lúc giao đấu hăng say, nếu có loài cọp beo ra ăn mất đứa trẻ, thì chúng ta làm sao? Vậy chúng ta cho nó nhắm mắt trước, rồi mới yên lòng mà giao đấu.

Vừa nói xong, bèn đưa tay xuống đất, nhặt lên một cục sỏi, để trên hai ngón tay búng phất ra. Nghe "vù" một tiếng cục sỏi bay thẳng vào mình Quách Tường. Cách búng này là "Đàn chỉ thân công", môn gia truyền tuyệt kỹ của Hoàng Dung. Lý Mạc Thu đã có dịp thấy Hoàng Dục sư dùng qua, nên biết sức mạnh nó phi thường, vội dùng phất trần gạt mạnh, rồi quát hỏi:

- Đứa nhỏ này có làm gì tới bà đâu? Sao bà cứ nâng nặc giết hại nó?

Hoàng Dung trầm cười vì sự thật là hòn sỏi này lúc búng ra dùng sức mạnh, nhưng Hoàng Dung đã dùng hồi lực trên hai đầu ngón tay, dù cho Lý Mạc Thu không kịp ra tay, đón lại thì hòn sỏi ấy đến bên Quách Tường sẽ lập tức bay hồi trở lại, tuyệt đối không thể hại đến tính mạng của đứa bé.

Hoàng Dung cười mỉa mai nói:

- Lý đạo cô mãi lo cho đứa bé này, thì người ngoài cứ... cứ tưởng... là... Hà hà...

Lý Mạc Thu căm giận nói:

- Không lẽ cứ tưởng là con...

Khi nói đến tiếng "con", bỗng nhiên nàng nín bật, đôi má nóng bừng lên, bèn hỏi:

- Cứ tưởng là gì

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Đạo cô là một người tu hành, lẽ tất nhiên không có con nên người ngoài cứ tưởng là em gái của Lý Đạo cô.

Lý Mạc Thu "hừ" một tiếng, rồi cũng không chấp nhứt gì được. Nhưng nàng đâu có biết Hoàng Dung rất điêu ngoa, không bao giờ chịu thiệt thòi trên đầu môi chót lưỡi nên thâm ý bảo Tường nhi là em của Lý Mạc Thu, tức là nói Quách Tĩnh và bà là bực cha mẹ của nàng để trả thù lúc nãy Lý Mạc Thu bảo cha của Quách Tường là Dương Qua. Lý Mạc Thu tức bực giục:

- Quách phu nhân, hãy ra tay tiếp.

Hoàng Dung nói:

- Đạo cô bận lo cho đứa bé, khi ra tay chắc không đủ tinh thần mấy, tôi dù có thắng cũng vô vị, vậy để tôi cắt một mớ gai mây rào nó lại để thú dữ không thể vào được, rồi ta mới có thì giờ so tài cao thấp thực sự.

Nói xong, bèn thò tay vào túi, lấy ra một con dao nhỏ, cắt mấy cây gai mây. Con dao nhỏ này cán bằng vàng, vốn xưa kia Thành Cát Tư Hãn ban cho Quách Tĩnh, có đế hiệu "Kim đao phò mã". Về sau Quách Tĩnh kết hôn với Hoàng Dung sợ vợ để lòng ghen tuông nên phải tặng lại con dao "Kim đao phò mã" ấy cho nàng, không ngờ lúc này lại có dịp phải dùng đến.

Lúc đầu Lý Mạc Thu phải phòng giữ cẩn thận, vì sợ Hoàng Dung dùng kế hại đứa bé. Nhưng sau thấy đối phương kéo gai đứng cách đứa trẻ và rào ngoài những thân cây xung quanh bãi cỏ chỗ Quách Tường nằm, nàng mới yên lòng. Lý Mạc Thu thấy lối rào của Hoàng Dung tinh thuật, lòng thầm khen.

- Trên giang hồ ai cũng khen bà ta rất túc trí đa mưu, thật nay mình mới thấy tận mắt.

Chỉ thấy Hoàng Dung rào một lớp gai mây, rồi bao phủ thêm một lớp gai táo trùng trùng điệp điệp, rào càng nhiều lòng bà càng sung sướng, nên trên nét mặt tỏ vẻ vui tươi. Lý Mạc Thu thấy như có một âm mưu gì, trong lòng hơi lo sợ nói:

- Thôi, đủ rồi Quách phu nhân!

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm, tôi cũng mệt lắm rồi, nhưng phải gắng làm cho vừa lòng Lý đạo cô, bây giờ đạo cô nói đủ rồi thì thôi!

Hoàng Dung đứng vận lại sức, rồi bình tĩnh hỏi:

- Lý đạo cô, tôi nghe trước kia đạo cô đã gặp cha tôi phải không?

- Đúng vậy, có gặp một lần.

Hoành Dung hỏi tiếp:

- Tôi nghe Dương Qua có kể lại, đạo cô có viết bốn câu thơ để nhạo báng cha tôi.

Câu thơ ấy như vậy:

Đào Hoa chúa đảo

Rất đông học trò.

Năm người đánh một.

Thiên hạ cười cho

Lý Mạc Thu lạnh lùng đáp:

- Vì hôm ấy đến năm người vây đánh một mình tôi, lời thơ đó là một sự thật.

Hoàng Dung cười nhạt bảo:

- Được rồi, thì hôm nay một đánh một, để xem ai bị thiên hạ cười cho nhé!

Lý Mạc Thu nổi giận, quát lớn:

- Bà chớ ỷ tài mà kiêu căng, võ công của Đào Hoa đảo tôi đã thấy chán rồi, cũng chưa có gì đặc sắc lắm mà!

Hoàng Dung điềm nhiên nói:

- Khởi nói tới võ công của Đào Hoa, dù không phải võ công đi nữa, người đối phó cũng chưa lại. Nếu còn bản lĩnh, xin đạo cô vào bồng đưa bé ra xem thế nào?

Lý Mạc Thu kinh hãi thâm nghĩ:

- Không lẽ bà ta đã hại mạng nó sao?

Nghĩ đến đó, nàng vội tung mình vượt qua một lớp gai táo, rẽ sang góc bên tả, thấy bị mất lối, bèn quẹo qua bên hữu, nghe có trẻ khóc oa oa, hơi yên lòng, nhưng vừa rẽ vào trong được mấy bước, không biết thế nào lại đi ra vòng ngoài. Lý Mạc Thu lấy làm lạ, cố bình tĩnh suy đoán:

- Đúng là mình đi vào vòng trong, tại sao bỗng nhiên lại đứng vòng ngoài thế này?

Nàng đang bối rối, vội điểm đôi chân một cái, nhảy vọt vào trong vòng, chỉ thấy gai góc chát nhiều đóng lớn thành năm cửa tám lối, nằm ngổn ngang. Lý Mạc Thu vừa lọt vào lối giữa, đã trở qua cửa phía Đông, nghe "tẹt" một tiếng, chếc áo phía trái của nàng bị rách một lỗ. Lúc này Lý Mạc Thu bị kẹt vào nhiều vòng gai, không còn lối bước, nên đưa mắt nhìn tứ phía, chợt thấy Hoàng Dung đã đứng trong ấy, khom lưng bồng đứa bé.

Lý Mạc Thu kinh hãi lớn tiếng quát:

- Hãy để yên nó xuống.

Rồi nàng vội tung mình nhảy lên, vượt qua gai góc, tiến thẳng về phía Hoàng Dung, nhưng chu vi của hai lớp gai rào không đầy sáu trượng, chỉ nhìn thấy mà xông đến không được. Nàng tung hoành chạy, nhảy, cứ tưởng bên tả thì sự thực là bên hữu, tưởng ở đằng

trước mà thật ra là phía sau, rồi quẹo qua quẹo lại, rồi cuộc cũng trở ra ngoài vòng. Lý Mạc Thu đã có kinh nghiệm qua nhiều trận đấu nhưng chưa gặp sự lạ lùng như thế này, bèn định thần nghĩ:

- Không lẽ bà ta có phép tà thuật? Như thế này biết phá cách nào bây giờ?

Đang suy nghĩ, lại thấy Hoàng Dung để đưa trẻ nằm xuống đáy rồi bước trở ra quẹo bên Đông, rẽ sang Tây. Trong nháy mắt bà đã vượt ra khỏi hai vòng rào gai.

Lý Mạc Thu đột nhiên nhớ lại:

- Đêm nọ mình có đấu với bọn Dương Qua, Trình Anh và Lục vô Song. Họ chỉ đập những mô đất ngoài lều tranh mà mình không thể tiến vào được, bây giờ Hoàng Dung dùng rào gai như vậy, chắc cũng theo lối "Cửu cung bát quái" của Đào Hoa đảo đây. Nàng đứng trầm ngâm hồi tưởng lại và quyết định. Chỉ còn cách mình phải đánh ngã địch thủ trước rồi sẽ tìm cách phá rào sau. Chứ bây giờ nếu xông liều vào thì địch sẽ chiếm ưu thế tấn công, mình thua phần chắc.

Định ý xong, Lý Mạc Thu liền xách phát trần lướt ra xa ba trượng để đợi địch thủ, tựa như không còn bận tâm đến việc tiến vào vòng rào gai nữa.

Hoàng Dung ban đầu thấy đối phương bối rối trong trùng gai, lòng mừng khắp khởi nhưng sau đó lại thấy Lý Mạc Thu nhảy lui trở ra bà ta thâm khâm phục lo nghĩ:

- Thôi bây giờ mình đã lo cho Tường nhi nằm êm ái là tốt rồi, phải hạ thủ hấn cho xong để cấp tốc bồng con về!

Thâm tính xong, Hoàng Dung nhẹ nhàng lướt rào xông thẳng đến chỗ Lý Mạc Thu. Vừa đến nơi bà đã vung gậy tre lên, đánh thuật "Để chó cúi đầu", ép thẳng sau ót đối phương. Lý Mạc Thu vội tung phát trần quyen tếu lên đầu gậy, chỉ nghe "soạt" một tiếng dây tơ của phát trần đánh trở vào mặt Hoàng Dung. Hai người đều đánh đỡ lẹ như chớp. Cả hai đều dùng những thuật sở trường của mình, chỉ trong khoảnh khắc họ đã đấu hơn mười mấy hiệp. Lý Mạc Thu tuổi tác đã lớn nên công lực đã uyên thâm. Nhưng đối với côn pháp đánh chó của Hoàng Dung lại tinh xảo vô cùng cứ một thế tâm thường Hoàng Dung đánh tới, thì phương hướng và vị trí của Mạc Thu bị lệch ra. Lý Mạc Thu tự biết nếu tiếp tục đấu chừng mười hiệp nữa thì chắc đối phương sẽ toàn thắng. Lý Mạc Thu cố sức đánh thêm hơn ba hiệp nữa, thì trên trán mồ hôi rơi lã chã, phát trần bị rũ xuống mấy lần, công lực bị giảm nhiều. Nàng vội nhảy lui hơn ba bước nói:

- Côn pháp của Quách Phu nhân tinh diệu vô cùng, tiểu muội xin phục tài đó. Nhưng có một điều tôi lấy làm thắc mắc, xin phu nhân chỉ dạy cho.

Hoàng Dung khiêm tốn nói:

- Lý đạo cô khen quá lời, tôi nào dám?

Lý Mạc Thu nói:

- Vì côn pháp này là tuyệt kỹ của "Cửu chỉ thân cái" mà, chứ võ công của Đào Hoa đảo nếu thật oai vũ thì sao Quách phu nhân lại không sử dụng võ công Đào Hoa đảo phái mà phải mượn chỉ tài của người ngoài?

Hoàng Dung nghe nói thế thâm nghĩ:

- Miệng lưỡi của hắn thật đáng sợ. Hắn dùng sức nhắm không thắng được mình, bây giờ muốn dùng đến trí để cảm hóa chứ!

Nghĩ thế, Hoàng Dung cười nhạt hỏi:

- Lý đạo cô biết côn pháp này là của Cửu chỉ thân cái, vậy cũng biết tên côn pháp này là gì chứ?

Lý Mạc Thu nhướng đôi mắt nhìn qua, miệng "hừ" một tiếng mà không trả lời.

Hoàng Dung cười nhạt nói:

- Côn hiệu "Đánh chó", thấy chó thì đánh. Nếu đã gặp như thế cần gì phải đổi món khác?

Lý Mạc Thu thấy không thể làm cho đối phương đổi ý được. Nếu cứ đấu khẩu mãi, sẽ bị thêm nhiều lời nhục, vì đối phương quá miệng lưỡi. Nàng giắt phát trần vào lưng, cười nhạt nói:

- Những tên ăn xin trong thiên hạ đều thuộc bài "Hoa sen rơi", quả nhiên Bang Chủ cũng là người môi miếng, thật đáng khâm phục.

Vừa dứt lời, Lý Mạc Thu đành chịu thua bỏ đi bèn tiến về phía Tây ngồi trên một gốc cây. Hoàng Dung thấy địch thủ đầu hàng ra đi, lòng mừng vô cùng, nhưng thấy hắn chỉ đến gốc cây rồi ngồi tại đấy, không đi nữa, bà lại thâm lo:

- Nếu hắn ngồi đấy, không đi thì chắc có một dụng ý gì ? Chắc hắn còn cố giữ Tường Nhi không nỡ đi, hắn chờ mình bỗng bé Quách Tường thì hắn nhào ra giao đấu, thế này mình chịu hết thiệt thòi sao? Nếu mình không đánh ngã hắn thì không thể nào bỗng con về nhà bình yên được.

Nghĩ thế, nàng bước sang phía tả ba bước, rẽ hữu bốn bước rồi bước tới trước mặt Lý Mạc Thu. Mấy bước nhảy của nàng xem nhẹ phớt nhưng bên trong chứa thuật Bát quái biến hoá phi thường, dù Lý Mạc Thu nhảy sang cương vị nào cũng khó tránh khỏi sự cản trở của bà ta. Nhanh như chớp Hoàng Dung đưa thẳng tay mặt có nắm cây tre điểm thẳng vào khuỷu tay đối phương.

Lý Mạc Thu đưa tay khoá trái, miệng nói lớn:

- À! Sau khi Mai Siêu Phong và Trần Huyền Phong đã chết Hoàng Dục Sư không có người truyền võ công nên Quách phu nhân chỉ biết dùng "Côn pháp đánh chó" của Cái Bang mà thôi.

Lời nói ấy Lý Mạc Thu có ý chế nhạo Hoàng Dung và cả Hoàng dục sư, cha nàng không biết lựa đồ đệ truyền võ công "ngọc tiêu kiếm pháp".

Sự thật thì Hoàng Dung cũng đã luyện đến mức cao thâm, tại vì trong tay nàng không có kiếm nên phải lấy côn tre dùng thế kiếm. Hoàng Dung nói:

- Cha tôi không biết chọn người đồ đệ cho nên mấy tên đồ đệ không nên thân, đầu

có bằng Lý đạo cô với Long cô nương chị em hú hý, đồng khí tương cầu được?

Lý Mạc Thu nổi giận bùng bùng, đôi má đỏ lên vội tung mạnh tay phải ra một cái liên bắn xẹt ra mũi "Băng phách ngân châm" đâm thẳng vào bụng Hoàng Dung.

Phải biết Lý Mạc Thu là một tay giết người không nháy mắt, thủ đoạn sâu độc không lường được nhưng lại là một cô gái giữ mình trinh tiết. Nàng cứ cho Tiểu long Nữ là lừa dối trác nết nên khi nghe Hoàng Dung so sánh nàng giống như Tiểu long Nữ, lòng nổi giận vô cùng thành thử mới ra tay đã dùng tới ám khí hiểm độc nhất, để giết địch thủ trong tức khắc, cho hả giận.

Bây giờ Hoàng Dung đứng gần địch thủ nên không kịp né hai mũi ám khí ác độc, vội vã dùng côn tre quay tít mà gạt ra cả. Nếu Hoàng Dung không nhờ côn pháp đánh chó đã luyện đến mức thượng thừa thì may lắm mới gạt được mũi thứ nhất, chứ đâu có thể tránh được mũi thứ hai? Khi hai mũi kim bạc bay cách thân bà hai tấc thì bà cảm thấy một mùi thuốc xông lên. Hoàng Dung thầm nhớ lại:

- Mấy năm trước đây, chân của đôi chim điêu mình cũng bị loại Băng phách ngân châm này làm trầy, phải chữa trị hơn sáu, bảy tháng trời chất độc mới hết, thế này mình phải cẩn thận chứ trúng phải độc này là nguy.

Tay Hoàng Dung chưa ngớt múa động côn tre, thì đã thấy hai mũi tên bay tới nữa. Bà vội bước tréo qua bên tả ba bước, liền nghe có sức gió mạnh phớt qua mang tai rợn người. Hoàng Dung thầm lo:

- Chỗ này cách Tường nhi quá gần, mà các mũi kim này có chất độc lạ thường, nếu rủi phớt qua làn da của Tường nhi là không toàn mạng.

Nghĩ như thế, bà vội cất bước chạy về hướng Đông, chui qua đám rừng. Lý Mạc Thu tưởng đối phương kinh sợ bỏ chạy bèn đuổi theo, cho là Hoàng Dung chỉ có côn pháp đánh chó chứ còn ngoài ra những môn võ công khác không thể bì kịp nàng.

Lý Mạc Thu vừa thấy Hoàng Dung chui ra rừng bèn quát hỏi:

- Thắng bại còn chưa phân, sao lại bỏ chạy đi như vậy Quách phu nhân?

Hoàng Dung quay đầu lại chỉ mỉm cười không nói gì. Lý Mạc Thu hỏi tiếp:

- Khi đỡ ngân châm của tôi, Quách phu nhân cũng phải nhờ đến cây gậy tre ấy sao?

Thấy Lý Mạc Thu đang tiến tới, Hoàng Dung thầm nghĩ:

- Bây giờ nếu mình không cất gậy tre, dù có thắng đối phương cũng không khâm phục mình.

Hoàng Dung nghĩ thế, bèn giắt côn tre vào lưng rồi cười nói:

- Lâu nay hằng nghe Ngũ độc thần chưởng của Lý đạo cô vô song, bây giờ xin cho tôi thưởng thức vài đường coi nào.

Lý Mạc Thu hơi ngạc nhiên:

- Bà ta đã biết sự lợi hại "Ngũ độc thần chưởng" của mình mà lại muốn thử thách,

chắc có âm mưu gì đây? Nhưng dù cho chưởng pháp của bà ta có thần diệu đến mức nào, cũng không thể bì kịp thần chưởng của mình được. Nếu bà ta không dùng côn tre thì trong nháy mắt mình hạ thủ liền.

Nghĩ xong, nàng đưa thẳng đôi tay ra nói:

- Tuyệt kỹ của Đào hoa đảo đã nguyện thì xin lãnh giáo "lạc anh chưởng" đây. Đôi mắt Hoàng Dung trông thoáng qua bên vung đôi tay đánh ra một chưởng, lẹ như chớp, tay trái đỡ đòn "Ngũ độc thần chưởng", tay phải đâm thẳng vào vai đối phương. Lý Mạc Thu dùng hai đòn này vốn lẹ làng mạnh mẽ mà tay trái lại ném ra hai mũi ngân châm đâm thẳng vào bụng Hoàng Dung. Đòn độc này là do nàng sau ngày rời sư môn đã tự sáng chế ra, nên lúc giao đấu với mọi người chỉ biết đề phòng độc chưởng chứ không ngờ đứng gần nhau, lại có thể ném ám khí kèm theo độc chưởng được. Do đó nhiều nhà võ học tay trái về gạt cánh tay mặt địch, phá được đòn độc chưởng ác liệt, tay mặt thò vào túi áo, tựa như muốn lấy ám khí để trả đũa. Nhưng đã chậm mất một giây, chỉ thấy trong tay bà vừa đưa ra là ngân châm đâm tới cách bụng không đầy ba tấc. Đã tới nước này, dù có bản lãnh siêu phàm cũng khó tránh khỏi!

Lý Mạc Thu lòng mừng vô kể, vì thấy ngân châm ghim thẳng vào mình đối phương, đến lút mắt. Bỗng nghe Hoàng Dung kêu lên "ái" một tiếng, đôi tay ôm bụng, cong lưng xuống. Lý Mạc Thu thừa thắng áp tới thì bị tay trái Hoàng Dung đánh thẳng vào ngực một đòn quá mạnh. Nàng kêu khê một tiếng "hay" rồi ngửa người ra sau, đôi tay tổng thẳng tới một lượt, đánh trả vào ngực Hoàng Dung. Lúc này nàng thấy rõ đối phương đã trúng phải hai mũi ngân châm, chỉ trong chốc lát là bị chất độc hoành hành khắp châu thân, nên thâm nghĩ:

- Thế này tay bà chỉ còn khê động đây, chứ thân thể chắc đã tê liệt rồi. Bây giờ mình chỉ cần đẩy đối phương ngã sang một bên là trong khoảnh khắc sẽ phát độc mà chết.

Đôi bàn tay Lý Mạc Thu vừa chạm vào vai áo trước ngực đối phương, bỗng nhiên hai lòng bàn tay nổi đau nhói lên như bị vật gì nhọn đâm vào. Nàng kinh hãi vội nhả lùi lại, đưa hai bàn tay lên xem, thì thấy mỗi lòng bàn tay đều đâm thủng một lỗ nhỏ, chung quanh lỗ ấy có vòng máu bầm đen đúng là bị Băng phách ngân châm của nàng tự đâm trúng, lòng kinh sợ nghĩ thầm:

- Tại sao hai kim độc của mình lại đâm ngược lại mình được?

Nàng chỉ thấy Hoàng Dung từ trong túi móc ra hai quả bom giờ cao lên, trên mỗi quả bom đều có ghim một mũi kim châm. Lý Mạc Thu bây giờ mới thấy thuật đỡ lạ thường của Hoàng Dung.

Khi ám khí của Mạc Thu bắn tới, Hoàng Dung chỉ luôn tay vào bụng để di động hai quả bom, đón thẳng đường tiến của hai mũi ngân châm. Rồi nhử đối phương đánh vào hai quả bom, nên trúng phải mũi ngân châm một cách dễ dàng. Lý Mạc Thu cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hôm nay gặp phải tay địch thủ ngụy trá như vậy, nên lòng khâm phục vô cùng. Nàng thò tay vào túi lấy thuốc giải độc, nhưng chưa kịp

lấy thuốc đã nghe làn gió cuốn

cuộn tới, là đôi tay của Hoàng Dung đã đấm thẳng tới trước mặt rồi. Lý Mạc Thu vội đưa tay trái khóa lên, bỗng thấy năm ngón tay đối phương xòe ra, phất vào huyệt "tiểu hải" bên khuỷu tay mặt nàng. Năm ngón tay quá lạ lùng uyển chuyển, trông đẹp như đóa hoa lan, Mạc Thu thâm kinh sợ tự hỏi:

- Không lẽ đây là bài "Lan Hoa phát nguyệt thủ". Mình đã nghe bà ta làm chấn động giang hồ?

Tay mặt nàng không kịp lấy thuốc giải độc, vội trở bàn tay chụp lấy bàn tay của đối phương. Tay mặt của Hoàng Dung lạ lùng rút về, còn tay trái cũng dùng ngón phất vào huyệt "khuyết hồn" ở giữa cổ và vai. Lý Mạc Thu thấy đối phương dùng cả "Lạc anh chưởng" lẫn với "Lan hoa phát huyết thủ" cùng một lúc, các chiêu thế không thể nào trông kịp và mạnh mẽ, lợi hại lạ thường, nét mặt nàng bỗng xám lại, lòng thâm nghĩ:

- Hôm nay mình mới thấy thần kỳ của Đào Hoa đảo, quả thật là không tầm thường. Dù cho tay mình không bị trúng độc, cũng không thể đối địch với bà ta nổi.

Lý Mạc Thu cố tìm cách thoát thân, để kịp thời lấy thuốc giải độc, nhưng Hoàng Dung vẫn tiến sát, không hở một thế nào. Vì còn lo sợ đối phương giở trò thuật gì ác độc khác, nên bà thâm nghĩ:

- Nếu mình không có hai quả bôm trong túi thì có lẽ đã phải bị hai mũi ngân châm lợi hại làm ngất xỉu rồi. Nhưng cũng nhờ hai mũi độc ấy mà mình làm cho hấn mắc mưu. Bây giờ phải áp đảo dùng để hấn rảnh tay giải độc.

Hoàng Dung thấy nét mặt đối phương đã tái mét, tay chân đánh đờ mỗi lúc một yếu. Bà cho rằng tâm địa của Lý Mạc Thu quá hiểm độc, dù có chết đi nữa cũng phải, nên bà ta ra tay không chút nể tình.

Lý Mạc Thu bị kim độc, cảm thấy hai tay tê liệt rồi dần dần nhúc nhút cả cánh tay, bây giờ đôi cánh tay cứng đờ, không thể cử động được nữa, nàng vội kêu lên:

- Hãy khoan?

Kêu chưa dứt lời, nàng đã nhảy tránh qua một bên, luôn miệng nói:

- Quách phu nhân, xưa nay tôi đã từng giết người không nháy mắt, nên tôi đã từng ngang dọc trên thiên hạ cho đến ngày nay. Nhưng hôm nay đấu trí, đấu sức tôi đều thua bà, nếu giờ đây tôi có chết cũng cam chịu mà chỉ xin Quách phu nhân một việc này, có được không?

Hoàng Dung hỏi:

- Việc gì vậy?

Đôi mắt của Hoàng Dung vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương, phòng sợ nàng giả kế đánh bất thần. Đôi tay của Lý Mạc Thu đã cứng đờ, không thể thò tay vào túi lấy thuốc được nên tỏ lời cầu khẩn:

- Xưa nay tôi hằng nghịch với sư muội, nhưng đứa con của nó quá xinh đẹp đáng

thương, xin Quách phu nhân nhủ lòng từ bi săn sóc cho đứa bé vô tội ấy, đừng có làm hại nó tội nghiệp!

Hoàng Dung nghe qua những lời thành khẩn ấy trong lòng cảm xúc vô cùng:

- Ma đầu này tính ác như núi, nhưng lúc gần chết lại có lòng thương người cũng lạ.

Nghĩ như thế, Hoàng Dung nói thử:

- Cha mẹ đứa bé này không phải hạng tâm thường, nếu để nó phải chịu cực nhọc mà nuôi kẻ thù sao?

Lý Mạc Thu quá đau lòng, cầu khẩn:

- Xin bà nhủ lòng thương, chứ đứa bé ấy chưa biết gì tội lỗi!

Hoàng Dung muốn thử ý đối phương nữa, liền bước tới gần, đưa ngón tay phát huyết trước rồi thò tay vào túi áo Lý Mạc Thu lấy ra một bình thuốc liền hỏi:

- Cái này có phải là thuốc giải độc ngân châm của đạo cô không?

Lý Mạc Thu vội đáp:

- Đúng rồi!

Hoàng Dung nói:

- Trong một ngày tôi không thể giết hai mạng người được. Nếu đạo cô muốn tôi cứu thì để tôi giết đứa bé. Bằng ngược lại đạo cô chịu chết thì tôi sẽ không giết nó.

Lý Mạc Thu chưa bao giờ bị tình cảm bối rối như thế này. Nhưng lúc này nàng không thể nào nói được tiếng giết đứa trẻ nên suy nghĩ:

- Nếu mình chết thì cũng được nhưng đứa bé này sợ không được bà ta thương mến. Bằng mình không chịu chết thì nó bị giết! Không được! Nó phải sống! Nó đáng thương lắm.

Chỉ thấy Hoàng Dung cầm bình thuốc lắc qua lắc lại, như chờ Lý Mạc Thu trả lời.

Lý Mạc Thu cắn răng nói:

- Để tôi... tôi!...

Hắn suy nghĩ lâu như vậy cũng thấy rõ lòng thương của hắn đối với Tường Nhi quá nặng rồi. Bây giờ hắn đành chịu chết, đã chứng tỏ lòng thiện cảm, thật đáng cho mình tha mạng. Dù cho hắn có nợ máu đây mình thì ngày sau ắt có người tìm hắn mà thanh toán, ta không cần giết hắn làm chi.

Nghĩ xong Hoàng Dung cười nói:

- Xin cảm ơn Lý đạo cô đã hết lòng chăm lo cho Tường Nhi của tôi.

Lý Mạc Thu ngạc nhiên hỏi:

- Bà nói cái gì vậy?

Hoàng Dung thuật lại:

- Đứa bé gái này họ Quách tên Tường là con gái của tôi và Quách Tĩnh, vừa sinh ra không bao lâu thì lọt vào tay Long cô nương. Không hiểu thế nào Lý đạo cô có sự hiểu lầm này! Như vậy nhờ đạo cô dưỡng nuôi nhiều ngày, tôi xin đội ơn khôn cùng. Nói xong, bà nép mình thi lễ, rồi đưa cho Lý Mạc Thu một viên thuốc giải độc, và hỏi:

- Một viên đủ giải độc cho đạo cô chưa?

Lý Mạc Thu bần thần nói:

- Tôi trúng độc nhiều, phải cần đến ba viên.

Hoàng Dung bèn trao thêm cho Lý Mạc Thu hai viên nữa, nhưng lòng thâm nghĩ:

- Thuốc còn trong bình này mình cất để phòng mai sau cần đến, không nên trả cho hắn.

Hoàng Dung định ý xong nói:

- Chừng ba tiếng đồng hồ nữa, các huyết đạo của Lý đạo cô sẽ tự mở, không có gì đáng lo.

Hoàng Dung liền trở bước đi vào rừng, nghĩ thầm:

- Mình đi lâu thế này, không biết Phù nhi đã đi chưa? Nếu nó còn ở đó đợi mình thì chị em nó gặp nhau vui biết mấy!

Bà bước qua vòng rào dây gai, định bế Quách Tường. Nhưng vừa thoáng qua, toàn thân bà như rơi vào bể tuyết. Vì thấy vòng rào không có chút dời đổi, mà bóng Quách Tường đã mất! Ngực bà hồi hộp, đôi mắt hoa lên. Thật một người túc kế đa mưu như Hoàng Dung, lúc này cũng phải bối rối chịu trận. Một hồi lâu bà mới định thần được, cố suy nghĩ:

- Mình cùng Lý Mạc Thu ra ngoài kia giao đấu cũng chưa bao lâu, Tường nhi bị ai ẵm mất, chắc đi cũng chưa bao xa.

Hoàng Dung vội leo lên một ngọn cây cao nhất, đảo mắt nhìn tứ phía. Địa thế chung quanh thành Tương Dương thật bằng phẳng, có thể nhìn xa hơn mười trượng nhưng không có một sự gì khả nghi cả. Lúc này đại binh Mông Cổ triệt thoái, mà trên đường không một bóng người qua lại nếu có gì di động, dù cách xa cũng trông thấy.

Hoàng Dung nghĩ lại:

- Chắc người này chưa có thể đi xa được, mình phải tìm ở gần đây.

Bà liền rảo bước đi xung quanh rào nhưng không tìm được một dấu di động, biết không thể có một thú dữ nào vào bắt Quách Tường được. Lòng trầm tĩnh suy nghĩ:

- Rào dây gai này mình dùng phép "Cửu cung bát quái" trên đời này ngoài đệ tử của Đào Hoa đảo, thì không ai hiểu được. Dù cho hùng tài trí như Kim Luân Pháp Vương cũng không vào được. Nhưng đệ tử Đào Hoa đảo đâu còn ai? Hay cha mình đã tới đây? Không thể có được? à! phải rồi, mấy tháng trước đây mình đánh với Kim Luân Pháp Vương. Lúc nguy cấp mình đã dùng mô thạch bố trận để chống lại. Khi Dương Qua tới

cứu, mình đã kể sơ lược của trận pháp cho hắn nghe. Nhưng nó là một người thông minh tuyệt đỉnh, nên có thể am hiểu môn này được.

Khi nghĩ đến Dương Qua bà quyết đoán:

- Phù nhi chặt mất một cánh tay của nó, là lúc này đã kết thành một mối thâm thù với nó. Như thế này Tường nhi lột về tay hắn, thì tánh mạng của con mình thật là đau khổ.

Bà nghĩ đến đứa con gái mới ra đời chưa được mấy ngày mà vận mệnh đã trở trêu như thế bất giác rơi lệ. Nhưng Hoàng Dung đã trải qua nhiều cuộc biến cố, tài trí tuyệt luân, đâu có phải hạng gái bi quan tầm thường nên chỉ trầm ngâm một hồi liền lau khô nước mắt để truy tìm lối đi của Dương Qua. Nhưng tìm mãi không hề thấy một dấu chân nào của người vào ảm Quách Tường, Hoàng Dung lấy làm lạ:

- Dù khinh công của nó có luyện đến mức tuyệt đỉnh thì trên mặt đất xộp này cũng có một vài dấu chân lờ mờ chứ. Không lẽ nó lại bay trên không mà xuống?

Hoàng Dung ước đoán như vậy quả nhiên không sai. Quách Tường thật đã bị Dương Qua ảm mất, mà lối đi vào rào gai cũng là từ trên gai bay xuống.

© [HQD](#)